

Jóel könyve és a laodíceai Hetednapi Adventista Egyház – Huszonnegyedik szám

Jeff Pippenger

2026-01-06

Huszonnégyes szám

Előző cikkünket azzal zártuk, hogy érintettük a prófétai bizonyágtétel ama három párhuzamos vonalát, amelyet Mózes első könyvének, az Ószövetség első könyvének tizenegyedik–huszonkettedik fejezete, Máté evangéliuma, az Újszövetség első könyve, valamint a Jelenések könyve, az Újszövetség és a Biblia egyaránt utolsó könyve képvisel. A Mózes első könyvének vonala az Ábrámmal kötött szövetséget jelöli meg; Máté vonala a keresztény egyházzal kötött szövetséget jelöli meg, Péterrel mint a modern lelki Izráel kezdetének és végének jelképével. Mindkét vonal középső versei Isten pecsétjét azonosítják: Ábrám esetében ez a „körülmetékedés” volt, Péter esetében pedig nevének megváltozása. A Jelenések könyvében található vonal középponti verse a tizenhetedik fejezet tizenkettedik verse.

És a tíz szarv, amelyet láttál, tíz király; ezek még nem kaptak királyságot, hanem királyokként kapnak hatalmat egy órára a fenevaddal együtt. Jelenések 17:12.

A Teremtés könyve és Máté az Istenség és az emberiség házasságát azonosítják, a Jelenések könyve pedig a vasárnaptörvénynél a fenevad és a sárkány házasságát azonosítja. Mindhárom vonal a vasárnaptörvényre mutat, ahol az egyik osztály a fenevad bélyegét, a másik pedig Isten pecsétjét nyilvánítja ki. A tizenkettedik versben a fenevad és a sárkány hamisítványa a Teremtés könyve tizenegyedik fejezetében említett Nimród tornyának ómega említése. Ott a hamis szövetség vallása elnyerte ítéletét, és a Jelenések tizenhetedik fejezetében a parázna – aki a nagy Babilon – ítéltetik meg. Nimród az alfa a Vatikán ómegájához képest, és ezért a pápaság a nagy Babilon, Nimród Bábelének ómegája, amely az alfa.

Figyelemre méltó e három középső versben, hogy a vonal minden egyes középső pontjában foglalt tanúságtétel valójában három versből áll.

Ez az én szövetségem, amelyet meg kell tartanotok énköztem és tiköztetek, és teutánad a te magod között: minden férfi körülmetéltessék közöttetek. Körül kell metélnetek előbőrötök testét, és ez lesz a szövetség jele énköztem és tiköztetek. Nyolcnapos korában metéltessék körül nálatok minden fiúgyermek nemzedékeiteken át, akár a házban született, akár pénzen vásárolt idegentől való, aki nem a te magodból való. 1Mózes 17:10–12.

Jézus pedig felelvén monda néki: Boldog vagy, Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám. Én is mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kösziklán építem fel az én egyházamat, és a pokol kapui sem vesznek erőt rajta. És néked adom a mennyek országának kulcsait; és amit megkötsz a földön, a mennyben is kötve lesz; és amit megoldasz a földön, a mennyben is oldva lesz. Máté 16:17–19.

És a fenevad, amely volt és nincs, maga a nyolcadik, és a hét közül való, és veszedelemre megy. És a tíz szarv, amelyet láttál, tíz király, akik még nem kaptak királyságot; de a fenevaddal együtt egy órára kapnak hatalmat mint királyok. Ezeknek egy az értelmük, és erejüket és hatalmukat a fenevadnak adják. Jelenések 17:11–13.

A Nimród téglái és habarcsai által jelképezett hamis szövetség története, valamint egyház és állam hamis rendszere, amelyet a torony és a város jelképez, előképe annak a hamis rendszernek, amely a fenevad képében jelenik meg Nimród történetének ómegájában. Három vonal, három középponttal, három versben, amelyek mind az élet szövetségéről és a halál szövetségéről tesznek bizonyosságot. A száznegyvennégyezer az igazi nyolcadik, aki a hét közül való, a pápaság pedig egyszerűen ennek a hamisítványa. Nimród osztálya gondolati egységben van házasságkötésekor, ami hamis megfelelője a száznegyvennégyezernek, akik Krisztus értelmével vannak egységben. A hamis fenevad, amely „volt, és nincs”, annak a Krisztusnak a hamisítványa, aki volt, és van, és eljövendő. A nyolcadik versben teljes kifejezésre jut a pápaság által jelképezett hamisítvány teljessége.

A fenevad, amelyet láttál, volt, és nincs; és feljön a mélységből, és veszedelemre megy: és csodálkoznak a föld lakosai, akiknek neve nincs beírva az élet könyvébe e világ alapítása óta, amikor látják a fenevadat, amely volt, és nincs, noha van. Jelenések 17:8.

Jézus az, aki volt, és van, és eljövendő, a pápaság pedig, a nyolcadik, amely a hét közül való, az a fenevad, amely „volt, és nincs, és mégis van”. Az „egy óra”, amelyet a sárkány és a fenevad házassága jelképez, a vasárnaptörvénytől számított történelmet ábrázolja, amikor a Péter és Ábrám által jelképezett százezer mint hadijel emelkedik fel a mennybe, éppen abban az időben, amikor a pápaság felemelkedik.

Jóel könyvét abból a nézőpontból igyekeztünk megközelíteni, hogy Péter pünkösdkor a maga pünkösdi üzenetét Jóel beteljesedéseként azonosította. A három, egyenként tizenkét fejezetből álló szövetségi vonalban mindegyik vonal középső három verse ugyanazt a történelmet tárgyalja, és Péter ebben a történetben úgy jelenik meg, mint aki Jézussal együtt van Cézarea Filippiben, vagyis Paniumban, amely annak a helye, amit a világ most küszöbön áll megtapasztalni. Paniumban Péter egyúttal Jeruzsálemben is jelen van a pünkösdi kitöltéskor. A tizenkét fejezetből álló három vonal Paniumban és pünkösdkor fut össze, amikor Isten pecsétje Krisztus menyasszonyára nyomatik, és a fenevad bélyege a Sátán menyasszonyára nyomatik. Jóel könyve az ébresztő kiáltást azonosítja a tíz szűz példázatában, amikor a laodiceai Hetednapi Adventista egyház arra ébred rá, hogy elveszett.

Jóel könyve négy nemzedék összefüggésébe van helyezve.

Az Úrnak szava, amely Jóélhoz, Petúél fiához szólt.

Halljátok meg ezt, ti vének, és figyeljetek, a föld minden lakói.

Megtörtént-e ez a ti napjaitokban, vagy atyáitok napjaiban? Beszéljétek el ezt fiaitoknak, és fiaitok mondják el az ő fiaiknak, azok pedig a következő nemzedéknek. Amit a sáska meghagyott, megette a szöcske; és amit a szöcske meghagyott, megette a cserebogár; és amit a

cserebogár meghagyott, megette a hernyó. Jóel 1:1–4.

Az „öregemberek” a laodiceai Hetednapi Adventista egyház vezetői a száznegyvennégyezer megpecsételése idején, és a megpecsételés a Szentlélek kitöltése során megy végbe. Az „öregembereket” Ezékiel „a vének”-ként ábrázolja.

És ezt mondta nekem: Emberfia, láttad-e, mit cselekszenek Izráel házának vénei a sötétben, ki-ki az ő bálványképeinek kamrájában? Mert ezt mondják: Az Úr nem lát minket; az Úr elhagyta a földet. Ezékiel 8:12.

Az ihletés világossá teszi, hogy Ezékiel kilencedik fejezetének elpecsételése ugyanaz az elpecsételés, mint a Jelenések hetedik fejezetében. Az is világos, hogy a nyolcadik fejezet négy fokozódó utálatosságában szereplő „vén” számát a 25 jelképezi. Az a huszonöt „vén”, akiknek Isten nyájának őrzőinek kellett volna lenniük, azok a férfiak, akik a nap előtt hajolnak meg. Ők az elsők, akiket ítélet ér. Annak a szentélynek az összefüggésében, amelytől elfordulnak, két tizenkét fős papi rendet és a főpapot jelképezik. A vasárnaptörvény idején a nap előtt hajolnak meg, és elfogadják a fenevad bélyegét, ezzel egyetértésüket nyilvánítva a sárkánnyal, a fenevaddal és a hamis prófétával. A 25-öt Kóré, Dátán és Abirám lázadásában szereplő 250 előképezte, akik azt a hármast szövetséget jelképezik, amelyhez a tömjént áldozó 250 férfi csatlakozik. A hitehagyás három fővezére akkor halt meg, amikor a föld megnyitotta száját, és elnyelte őket.

Mózes pedig ezt mondta: Ebből tudjátok meg, hogy az Úr küldött engem mindezeknek a cselekedeteknek a véghezvitelére; mert nem a magam indításából cselekedtem azokat. Ha ezek az emberek minden ember közönséges halálával halnak meg, vagy minden ember sorsa szerint éri őket a meglátogatás: akkor nem az Úr küldött engem. De ha az Úr új dolgot cselekszik, és a föld megnyitja száját, és elnyeli őket mindazzal együtt, ami hozzájuk tartozik, és elevenen szállnak alá a verembe: akkor megértitek, hogy ezek az emberek megvetették az Urat.

És lőn, amikor mindezeket a szavakat elvégezte, hogy meghasada a föld alattuk. És megnyitá a föld az ő száját, és elnyelé őket, és házaikat, és mindazokat az embereket, akik Kóréhoz tartoztak, és minden jószágukat. Ők pedig és mindaz, ami hozzájuk tartozott, elevenen szállának alá a verembe, és bezárult felettük a föld; és elveszének a gyülekezet közül.

És egész Izráel, amely körülöttük volt, elfutott azok kiáltására, mert ezt mondták: „Nehogy minket is elnyeljen a föld!” És tűz jött ki az Úrtól, és megemésztette a kétszázötven férfit, akik tömjént áldoztak. 4Mózes 16:28–35.

Az 1888-as lázadást Kóré, Dáthán, Abirám és a tömjént áldozó 250 férfi lázadása előképezte. A 250 férfi szövetségre lépett egy hármast konföderációval, amely a vasárnaptörvényhez érkezik el, amikor az Egyesült Államok, a földből feljövő fenevad, megnyitja a száját és sárkányként szól. Ekkor árad ki a késői eső mérték nélkül, miként a tömjént áldozó 250 férfit is a mennyből alászálló tűz pusztította el. A 250 férfi egy hamis vallási rendszert jelképez, amely a késői eső kiadására idején, a vasárnaptörvénykor pusztul el. A föld megnyílása Kóré és társai alatt a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének földrengése, amely azonosítja az Egyesült Államokat mint azt, amely megnyitja a száját és sárkányként szól. Amikor a tűz alászállt az égből a 250-re, Illés Kármel-hegyi tűzét előképezte, amikor azok a hamis próféták megölettek. Illés Kármel-hegyi tüze a

vasárnaptörvénnyel esik egybe, így a 250 férfira hulló tűz a késői eső vasárnaptörvényi tüze.

A Számok könyvének Kóré lázadásáról szóló szakasza prófétai összhangban áll az Ígélet Földjéről szóló üzenet elleni lázadással, amint azt Józsué és Káleb előterjesztette. Ez a lázadás képviseli a bibliai „ingerlés napját”. A Kóré lázadásáról szóló szakasz ezt mondja: „megtudjátok, hogy ezek a férfiak az Urat ingerelték.”

A bölcsek értik meg, és a bölcseknek meg kell érteniük, hogy Kóré lázadásának történetét rá kell helyezni a Józsué ígélet földjéről szóló üzenete elleni lázadásra. Az a lázadás Kádesnél történt, és mind Kádes, mind pedig Kóré lázadása a Hetednap Adventizmusnak a vasárnapi törvénynél megnyilvánuló lázadása. Kóré és az a 250 férfi, akik tömjént áldoztak, Ezékiel 8-ban azt a 25 férfit jelképezték előre, akik a nap előtt borultak le. Ezékiel nyolcadik fejezetének vénjei a négy fokozódó utálatosság közül a negyediket képviselik, amelyek Jeruzsálemben, Isten egyházának jelképében, mennek végbe.

Az első utálatosság a féltékenység képe, a második a rejtett kamrák, a harmadik a Tammúzért való siratás, majd a huszonöt férfi leborul a nap előtt. Ezután a kilencedik fejezet azonosítja azokat, akik sóhajtoznak és sírnak a nyolcadik fejezetben ábrázolt utálatosságok miatt. Azokat, akik sóhajtoznak és sírnak, megpecsételi a keletről feljövő angyal. Az angyal hírnök, és egy üzenetet jelképez.

A keletről jövő pecsételési üzenete a keleti szél üzenete, amely az iszlám üzenete. Mihelyt a száznegyvennégyezer elpecsételtetik, a pusztító angyalok megkezdik munkájukat, éppen ott, ahol a prófécia külső vonala azt tanítja, hogy „az országos hitehagyást országos romlás követi.” Mielőtt az ítélet végrehajthatnák azokon, akiket Kóré képvisel, a lázadók kivitetnek Jeruzsálemen kívülre. A gonoszok eltávolíttatnak Jeruzsálemből, mert nem az igazak azok, akik elmenekülnek Jeruzsálemből.

Azután a Lélek felemelt engem, és elvitt az Úr házának keleti kapujához, amely keletre néz; és íme, a kapu bejáratánál huszonöt férfi volt; közöttük láttam Jaazanját, Azúr fiát, és Pelatját, Benája fiát, a nép fejedelmeket.

Akkor ezt mondta nekem: Emberfia, ezek azok a férfiak, akik gonoszságot terveznek, és istentelen tanácsot adnak ebben a városban; akik ezt mondják: Nincs közel; építsünk házakat: ez a város az üst, mi pedig a hús vagyunk.

Ezért prófétálj ellenük, prófétálj, embernek fia. És az Úr Lelke reám szállt, és ezt mondta nekem: Szólj! Így szól az Úr:

Így szóltatok, ó, Izráel háza; mert ismerem azokat a dolgokat, amelyek elmétekbe feljönnek, mindegyiket. Megsokasítottátok megöltjeiteket e városban, és utcáit megtöltöttétek megöltekkel. Azért így szól az Úr Isten: A ti megöltjeitek, akiket annak közepére helyeztetek, azok a hús, és ez a város az üst; titeket pedig kihozlak annak közepéből. Fegyvertől féltetek; de én fegyvert hozok reátok, ezt mondja az Úr Isten. És kihozlak titeket annak közepéből, és idegenek kezébe adlak benneteket, és ítéleteket hajtok végre rajtatok. Fegyver által hullotok el; Izráel határán ítélek meg titeket, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. Nem lesz ez a város a

ti üstötök, és ti sem lesztek hús annak közepében; Izráel határán ítélek meg titeket. És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr; mert nem jártatok rendelkezéseim szerint, és nem cselekedtetek meg ítéleteimet, hanem a körülöttetek levő pogányok szokásai szerint cselekedtetek.

És lőn, amikor prófétáltam, hogy Pelatiás, Benája fia meghalt. Ekkor arccal a földre borultam, nagy szóval kiáltottam, és ezt mondtam: Ah, Uram, Istenem! Vajon teljesen véget vetsz Izráel maradékának? Ezékiel 11:1–13.

Jeruzsálem a vasárnaptörvény idején tisztul meg, amikor a búza elválasztatik a konkolytól. A 25 által jelképezett férfiak, vagy Kóré 250 embere kivitetnek Jeruzsálem „határához”, hogy ott meghaljanak. A 25 azon papok száma, akik egy hétig szolgáltak, és amikor ezt a számot a tízszeresére növelt 250 jelképezi, az a világegyházat képviseli, mert a tíz a világméretű kiterjedés jelképe. A küzdő egyház úgy van meghatározva, mint a búzából és konkolyból álló egyház, a diadalmas egyház pedig azt az egyházat jelképezi, amely kizárólag búzából áll.

„Nincs-e Istennek élő egyháza? Van egyháza, de az a küzdő egyház, nem pedig a diadalmas egyház. Sajnáljuk, hogy vannak fogyatékos tagok, hogy konkoly van a búza között. Jézus ezt mondta: „A mennyek országa hasonlatos ahhoz az emberhez, aki jó magot vetett az ő földjébe: de míg az emberek aludtak, eljött az ő ellensége, konkolyt vetett a búza közé, és elment.... Ekkor odamentek a gazda szolgálói, és ezt mondták neki: Uram, nemde jó magot vetettél a te földedbe? Honnan van tehát benne a konkoly? Ő pedig ezt mondta nekik: Ellenség cselekedte ezt. A szolgák pedig ezt mondták neki: Akarod-e tehát, hogy elmenjünk és összeszedjük azt? Ő azonban ezt mondta: Nem; nehogy, miközben összeszeditek a konkolyt, vele együtt a búzát is kitépjétek. Hagyjátok, hogy mindkettő együtt nőjön az aratásig; és az aratás idején ezt mondom majd az aratóknak: Gyűjtsétek össze először a konkolyt, és kössétek kékékbe, hogy megégessék; a búzát pedig takarítsátok be az én csűrömbé.”

„A búza és a konkoly példázatában látjuk az okát annak, hogy miért nem kellett a konkolyt kitépni; nehogy a búzát is kitépjék a konkollyal együtt. Az emberi vélemény és ítélet súlyos tévedéseket követne el. Ám ahelyett, hogy hiba essék, és a búzának akár egyetlen szálát is kitépjék, a Mester ezt mondja: »Hagyjátok mindkettőt együtt növekedni az aratásig«; akkor majd az angyalok összegyűjtik a konkolyt, amely pusztulásra rendeltetett. Jóllehet gyülekezeteinkben, amelyek azt vallják magukról, hogy hisznek az előrehaladott igazságban, vannak hibás és tévelygő emberek, mint konkoly a búza között, Isten hosszútűrő és türelmes. Megint és figyelmezteti a tévelygőket, de nem pusztítja el azokat, akik lassan tanulják meg azt a leckét, amelyre tanítani akarja őket; nem tépi ki a konkolyt a búza közül. A konkolynak és a búzának együtt kell növekednie az aratásig; amikor pedig a búza teljes növekedésre és kifejlődésre jut, és beérett állapotában jelleme folytán, teljesen megkülönböztethető lesz a konkolytól.”

„Krisztus földi egyháza tökéletlen lesz, de Isten nem pusztítja el egyházát annak tökéletlensége miatt. Voltak és lesznek olyanok, akik tudás nélküli buzgósággal telnek meg, akik meg akarnák tisztítani az egyházat, és ki akarnák gyomlálni a konkolyt a búza közül. Ám Krisztus különös világosságot adott arra nézve, miként kell bánni azokkal, akik tévelyegnek, és azokkal, akik az egyházban megtéretlenek. Az egyháztagok részéről nem szabad elhamarkodott, lázas

buzgóságú, kapkodó intézkedéseket tenni azok kizárására, akiket esetleg jellemükben fogyatékosnak tartanak. Konkoly jelenik meg a búza között; de nagyobb kárt okozna a konkoly kigyomlálása, ha nem az Isten által rendelt módon történik, mint az, ha békén hagynák. Miközben az Úr azokat vezeti be az egyházba, akik valóban megtértek, Sátán ugyanakkor olyan személyeket is visz annak közösségébe, akik nincsenek megtérve. Miközben Krisztus a jó magot veti, Sátán a konkolyt veti. Két egymással ellentétes befolyás hat folyamatosan az egyház tagjaira. Az egyik befolyás az egyház megtisztításán munkálkodik, a másik pedig Isten népének megrontásán.” Testimonies to Ministers, 45, 46.

A gonoszokat Jeruzsálemen kívülre viszik, hogy elpusztíttassanak. Az aratás idején távolíttatnak el, amely egyben az az idő is, amikor a búza megérett, mert ekkor gyűjtetik össze a búza a két pünkösdi meglengetett kenyér első zsengeáldozataként. A búza első szengéjének betakarítása a bibliai prófécia egyik meghatározott tárgya. A búza és a konkoly szétválasztása éppen ezzel a tárggyal foglalkozik, és Krisztus számos példázata azonosítja ezt a rendkívül jelentős prófétai útjelzőt.

„Ezek a példázatok ismét azt tanítják, hogy az ítélet után nem lesz több kegyelmi idő. Amikor az evangélium munkája befejeződik, azt nyomban követi a jók és a gonoszok közötti elválasztás, és mindkét csoport sorsa örökre eldől.” Krisztus példázatai, 123.

A búzaáldozat a száznegyvennégyezer, és a harmadik angyal választja el a búzát a konkolytól.

„Ezután láttam a harmadik angyalt. Kísérő angyalom ezt mondta: »Félelmetes az ő szava, rettenetes az ő küldetése. Ő az az angyal, akinek ki kell választania a búzát a konkoly közül, és el kell pecsételnie vagy össze kell kötnie a búzát a mennyei csűr számára.« Ezeknek a dolgoknak kell lekötönniük az egész elmét, a teljes figyelmet. Ismét megmutattatott nekem annak szükségessége, hogy azok, akik hiszik, hogy most az irgalom utolsó üzenetét kapjuk, különváljanak azoktól, akik naponta új tévelygést fogadnak be vagy szívnek magukba. Láttam, hogy sem fiatalnak, sem idősnek nem szabad részt vennie azok összejövetelén, akik tévelygésben és sötétségben vannak. Az angyal ezt mondta: »Az értelem szűnjék meg olyan dolgokon időzni, amelyek semmi hasznót nem hajtanak.«” Manuscript Releases, 5. kötet, 425.

A harmadik angyal megpecsételi a búzát, és el is választja a búzát a konkolytól. A harmadik angyal a vasárnaptörvényt jelképezi, amelynél a 25 férfit — akik a laodiceai Hetednap Adventista Egyház vezetőségét képviselik — kivezetik Jeruzsálemen kívülre, és ítélet alá vonják. Ezen a ponton a küzdő egyház diadalmas egyházzá alakul át.

„A munka hamarosan befejeződik. A küzdő egyház azon tagjai, akik hűségesnek bizonyultak, a diadalmas egyházzá lesznek. Amikor visszatekintek múltbeli történelmünkre, s végigjártam előrehaladásunk minden egyes lépését jelenlegi állapotunkig, ezt mondhatom: Dicsőség Istennek! Amint látom, mit cselekedett Isten, csodálkozással és Krisztus iránti bizalommal telik meg a szívem mint Vezérünk iránt. Nincs mitől félnünk a jövőt illetően, kivéve ha elfeledkezünk arról az útról, amelyen az Úr vezetett bennünket, és tanításáról a múltbeli történelmünkben.” General Conference Bulletin, 1893. január 29.

A búza közül a konkoly elkülönítésének prófétai tárgya a bibliai prófécia egyik jelentős témája. Krisztusnak a templom megtisztítása e mű szemléltetése; tetőpontja a vasárnapi törvénynek következik be, mert ott látjuk, hogy az ítéletre rendelteket Jeruzsálem határára viszik, hogy meghaljanak.

„Amikor Jézus megkezdte nyilvános szolgálatát, megtisztította a templomot annak szentségtörő meggyalázásától. Szolgálatának utolsó cselekedetei között volt a templom második megtisztítása. Így a világ figyelmeztetésére végzendő utolsó műben is két különálló felhívás hangzik el az egyházakhoz. A második angyal üzenete ez: »Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város, mert paráznsága haragjának borából adott inni minden népnek« (Jelenések 14:8). És a harmadik angyal üzenetének hangos kiáltásában egy mennyei szózat hallatszik, amely ezt mondja: »Fussatok ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és hogy az ő csapásaiból ne kapjatok. Mert bűnei felhalmozódtak az égig, és Isten megemlékezett gonoszságairól« (Jelenések 18:4, 5).” Szemelvények, 2. könyv, 118.

A búza és a konkoly egyháza a vasárnaptörvény válságáig létezik, amikor a konkoly eltávolíttatik, nem emberi erő által, hanem a harmadik angyal által — amely a vasárnaptörvényt jelképezi, ugyanakkor a késői eső üzenetét is, amint az akkor hatalmas kiáltássá duzzad. A konkoly, miként a búza is, a prófétai bizonyoságtétel egyik eleme. Isten gondviselése elér a vasárnaptörvényig, és a harmadik angyal másodszor tisztítja meg a templomot. 1844. október 22-én megtisztította azt, és a templom második megtisztítása a vasárnaptörvény.

A vasárnapi törvényhez vezető történelem külső elemei a diadalmas egyház bizonyoságtételének egyik fő alkotóelemét képezik, miként a konkoly, a búza és a két osztály összekötése is. A Jelenések könyvének záró üzenetei a három angyal üzenetei, és ezek választják külön, valamint kötik össze a két osztályt, ám fontos felismerni, hogy White testvérnő azonosítja, hogy ezek a „záró üzenetek” „beérlelik az aratást”. Az aratást beérlelő záró üzenet a késői eső, és ez az a tűz, amely a 250 férfit „kévékbe köti a pusztulás tüzei számára”.

„János előtt a gyülekezet tapasztalatával kapcsolatos, mély és megrendítő jelentőségű jelenetek tárultak fel. Láta Isten népének helyzetét, veszélyeit, küzdelmeit és végső szabadulását. Feljegyzí azokat a záró üzeneteket, amelyeknek meg kell érlelniük a föld aratását, akár mint kévéket a mennyei csűr számára, akár mint nyalábokat a pusztítás tüzeire. Rendkívüli fontosságú tárgyak jelentettek meg neki, különösen az utolsó gyülekezet számára, hogy azok, akik a tévelygéstől az igazsághoz fordulnak, oktatást nyerjenek az előttük álló veszélyek és küzdelmek felől. Senkinek sem szükséges sötétségben lennie afelől, ami a földre következik.”
A nagy küzdelem, 341.

A templom megtisztítása szemléltetve van annak a „Piszkos ecsetes embernek” a munkája által is, akit Keresztelő János úgy mutatott be, mint Azt, aki az ő szolgálatát követi. Ő az, aki Miller álmában kisöpri a szemetet.

„Az Úr kész feltárni az igazak és a gonoszok közötti különbséget; mert az ő „szórolapátja kezében van, és megtisztítja majd az ő szérűjét, és csűrbe takarítja az ő búzáját; a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.”” Review and Herald, 1892. november 8.

Ézsaiásra hivatkozik White testvérnő, amikor azonosítja, hogy 1849-ben az Úr másodszor nyújtotta ki kezét, hogy összegyűjtse népe maradékát; Ézsaiás és White testvérnő pedig a száznegyvennégyezer végső összegyűjtését azonosítják. Az összegyűjtés folyamata magában foglalja a szétszórását és az összegyűjtést, amely az első csalódásként jelenik meg, s amely egy késedelem idejének végén bekövetkező összegyűjtéshez vezet. A száznegyvennégyezer elpecsételésének e tényezői közül mindegyik a bibliai prófécia egy-egy meghatározott témája. A külső történelmet, amelyet az Úr eszközöként használ arra, hogy a bűnt végkifejletre juttassa, a Dániel 11:11 ábrázolja; a végső összegyűjtés az Ézsaiás 11:11-ben található; a késedelem idejének vége a Jelenések 11:11-ben található; a búza és a konkoly szétválasztása pedig a vasárnaptörvény idején az Ezékiel 11:11-ben található:

Ez a város nem lesz nektek fazék, és ti sem lesztek benne hús; Izráel határán ítélek meg titeket. Ezékiel 11:11.

Jóel könyvében az „újbor” elvételét az ősi vénektől, akiknek a szentély őrizőinek kellett volna lenniük. Az Éjféli Kiáltás üzenete Jóel új bora, és a tűz, amely a vasárnapi törvénynél száll alá, a pünkösdi tűz által lett előképezve. Ez a tűz egy üzenetet jelképez, amely az újbor, de ugyanakkor az az üzenet is, amely elpusztítja a 250 férfit, akik tömjént áldoztak. A laodíceai Hetednap Adventista egyház a vasárnapi törvénynél ér véget, mert akkor árad ki mérték nélkül a tűz, és elpusztítja azt a 250 férfit, akik tömjént áldoztak; ennél fogva megsemmisíti az ő istentiszteleti rendszerüket.

Ha a Hetednap Adventista Egyház hűséges lenne a vasárnaptörvény idején, az Egyesült Államok kormányának ereje és hatalma be fogja zárni. Ha hűtlen lesz, egyszerűen megváltoztatja a nevét Elsőnap Adventista Egyházzá, vagy valamilyen ahhoz közeli utánzatra. Igaz vagy igazságtalan állapotban a Hetednap Adventista Egyház nem jut túl a vasárnaptörvényen. A prófétai bizonyoságtétel azonosítja, hogy az adventizmus 9/11-kor elvetette a régi ösvények üzenetét, és ezek a régi ösvények a bezárt ajtóhoz vezetnek a vasárnaptörvénynél. A 25 férfit Ezékiel szakaszában „Jaazánjá, Azúr fia, és Pelatjá, Benája fia, a nép fejedelmek” képviselték.

Nevük Isten népének jellemzőit vallja, de ez csupán hitvallás. Jaazánjá azt jelenti: Isten meghallgat, és ő Azúr fia, akinek neve azt jelenti: segíteni és oltalmazni. White testvér azt mondja, hogy a 25 férfinak őrzőknek kellett volna lenniük, amint azt „Azúr” jelképezi. Fia azt vallja magáról, hogy „hallja” Istent, de ahhoz az osztályhoz tartozik, amely látván nem lát, és hallván nem hall. Pelatjá azt jelenti: Isten által megszabadított, és apja, „Benájáh” neve azt jelenti: Isten épített. Amikor Ezékiel befejezte intő üzenetét, Pelatjá meghalt.

Ez a város nem lesz számotokra üst, és ti sem lesztek a hús annak közepében; hanem Izráel határán ítélek meg titeket. És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr; mert nem jártatok rendeléseim szerint, és nem cselekedtetek meg ítéleteimet, hanem a körülöttetek levő pogányok szokásai szerint cselekedtetek. És lőn, mikor prófétáltam, hogy Pelatías, Benája fia meghalt. Akkor arcomra borulék, és nagy szóval kiálték, és mondtam: Ah, Uram Isten! vajon teljesen véget vetsz Izráel maradékának? Ezékiel 11:11–13.

Pelatiás Ezékiel hangos kiáltására halt meg. A búza 2020. július 18-án halt meg az utcán, a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének beteljesedéseként. A búza Mózes és Illés, Isten Igéjének első szerzője, és az eljövendő Illés ígérete az utolsó kijelentés az Ószövetségben. Az Alfa és az Omega megöletik Sodoma és Egyiptom utcáján, de 2024-ben feltámadnak, amint azt a Jelenések 11:11 ábrázolja. Amíg halottak voltak, Sodoma és Egyiptom örvendezett. Ezékiel Pelatiás halálát a maradék idejére helyezi, amikor ezt mondja: „Ah, Uram Isten! vajon teljesen véget vetsz Izráel maradékának?” Sodoma Ézsaiás szerint a Hetednap Adventista Egyház a maradék idejében.

Halljátok, egek, és figyelj, föld, mert az Úr szólott: Fiakat neveltem és felmagasztaltam, de ők fellázadtak ellenem. Az ökör ismeri gazdáját, és a szamár urának jászolát; Izráel azonban nem ismer, népem nem ért.

Jaj, vétkes nemzet, bűnnel megterhelt nép, gonosztevők magva, romlott fiak! Elhagyták az Urat, haragra ingerelték Izráel Szentjét, elfordultak tőle. Miért vernének még tovább is titeket? Hiszen csak még inkább fellázadtok! Az egész fej beteg, és az egész szív erőtelen. Tetőtől talpig nincs benne épség, csak sebek, zúzódások és gennyes fekélyek; nem nyomták ki, be sem kötözték, olajjal sem enyhítették. Országokat pusztá, városaitokat tűz emésztette meg; földeteket idegenek falják fel szemetek láttára, és pusztasággá lett, mint amit idegenek döntöttek romba. És Sion leánya úgy maradt meg, mint kunyhó a szőlőben, mint őrház az uborkáskertben, mint ostromlott város.

Ha a Seregek Ura nem hagyott volna meg nekünk igen csekély maradékot, olyanná lettünk volna, mint Sodoma, és hasonlókká lettünk volna Gomorához. Halljátok meg az Úr szavát, ti Sodoma fejedelmei; vegyétek fületekbe Istenünk törvényét, ti Gomora népe. Ézsaiás 1:2–10.

Mózeset és Illést a maradék időszakában Sodoma és Egyiptom földjén ölik meg. Egyiptom a megrontott államkormányzás jelképe, Sodoma pedig a megrontott egyházkormányzásé. Pelátia, Benája fia, a vasárnaptörvénynél hal meg, amelyet Ézsaiás a provokáció bibliai napjával hoz összhangba, amely vagy 1863, vagy a vasárnaptörvény. Pelátia, Benája fia, azok hamis mását képviseli, akik valójában hallják Isten Igéjét. A maradék idején a Mózes és Illés által jelképezetteket megölik, majd feltámadnak. Az a feltámadás a pusztában felhangzó szózáttal kezdődött 2023 júliusában. 2024-től fogva a búza és a konkoly végső szétválasztása van folyamatban.

A vasárnaptörvény idején a Hetednap Adventista Egyház tudni fogja, hogy elveszett.

E város nem lesz a ti fázekatok, és ti sem lesztek benne a hús; hanem Izráel határán ítélek meg titeket. És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr; mert nem jártatok rendeléseim szerint, és nem cselekedtetek ítéleteimet, hanem a körülöttetek levő pogányok szokásai szerint cselekedtetek. És lőn, mikor prófétáltam, meghalt Pelátja, Benája fia. Ezékiel 11:11–13.

Pelátja halála, akinek neve azt jelenti: Isten által megszabadított, a szövegkörnyezetben azt jelenti: halálra adatott, ugyanazon a ponton, amikor a tizenegyedik órában munkálkodók megszabadulnak az észak királyának kezéből Dániel 11:41-ben. Pelátja a vasárnaptörvény idején az észak királyának kezébe adatik. Pelátja Benája fia, melynek jelentése: „amit Isten felépített”. Éppen azon

a ponton, amikor Isten ismét templomot épített, hogy azt a vasárnaptörvény idején mint a diadalmas egyházat felemelje, a Pelatjá által jelképezettek halálra adatnak, mert ahelyett, hogy a régi romok felépítésének munkájában részt vettek volna, Tóbiás sírját építették önmaguknak. Pelatjá Ézsaiás „tetőtől talpig” állapotát képviseli: egy testet, amely teljesen meg van terhelve bűnnel. Ez a test a laodiceai Hetednap Adventista egyház a fokozatos lázadás négy nemzedékének lezárulásakor, amelyet Ézsaiás fokozódó lázadásként fejez ki, amikor ezt mondja: „egyre mélyebbre sülyyedtek a lázadásban”. A végső megpróbáltatási folyamatban, amely 2024-ben kezdődött, a búza három és fél napig halott, majd feltámad, s ekkor meg fogják tudni, hogy az Úr az Isten.

Azért prófétálj, és mondd nékik: Így szól az Úr Isten: Ímé, én népem, megnyitom sírjaitokat, és kihozlak titeket sírjaitokból, és beviszlek titeket Izráel földjére. És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, amikor megnyitom sírjaitokat, ó én népem, és kihozlak titeket sírjaitokból. És belétek adom az én Lelkemet, és éltek, és elhelyezlek titeket a ti földetekre; akkor megtudjátok, hogy én, az Úr, szóltam és megselekedtem, így szól az Úr. Ezékiel 37:12–14.

A hamis papság, akiket a vasárnaptörvénynél a 25 jelképez, akkor meg fogja tudni, hogy az Úr az Isten. A búza 2024-ben tudja meg, hogy az Úr az Isten, a konkoly pedig a vasárnaptörvénynél ébred ennek ismeretére, amikor már túl késő. Ez az időszak sírral és feltámadással kezdődik, és sírral, de feltámadás nélkül végződik. A búza a kezdetnél ismeri meg Istent, amikor Ő beteljesíti a Jelenések tizenegyedik fejezetének feltámadását, a konkoly pedig ugyanezen fejezet vasárnaptörvényi földrengésénél ismeri meg. E két útjelző között a késői eső megpróbáltatási folyamata mindkét osztályt érettségre juttatja az aratásra.

Jóel üzenete a szőlőskert éneke, de az első kérdés, amelyet felvet, az, hogy az emberek vajon fel tudják-e ismerni az utolsó napokat a korábbi napok alapján. A Jóel könyvében szereplő „vének” erre nem voltak képesek, mert amikor éjfélkor felhangzik az ébresztő kiáltás, kivágnak — kiköpetnek az Úr szájából, éppen ott, ahol a földi fenevad megnyitja a száját, hogy szóljon, amely ugyanaz a hely, ahol megszólalt Bálám szamara, és ahol Keresztelő János apja is szólt.

Az „öreg vénekre” kimondott ítélet azon a kérdésem alapul, hogy vajon megtörtént-e ez a ti atyáitok napjaiban? A szakasz e szavakkal kezdődik: „halljátok meg ezt.” Ezután két tanút állít elénk: az egyik a férfiak négy nemzedéke, a másik a rovarok négy fajtája. Azután a Fél-Éjféli Kiáltásra felsekítenek, csak hogy azt kelljen tapasztalniuk, hogy Isten választott szövetséges népeként elhaladnak mellettük. Nem azért haladnak el mellettük, mert nem volt boruk, hanem azért, mert rossz boruk van. A tíz szűz példázatában Joel új bora az olaj.

Üdvösségük annak feltételéhez van kötve, hogy elfogadják-e a késői eső üzenetének „új borát”. Az „öreg és koros férfiak”-at Ézsaiás úgy is ábrázolja, mint „Efraim részeit”, és Efraim nincs jelen a Jelenések könyve hetedik fejezetében megpecsétettek között. Helyét testvére, Manassé foglalja el. Nehéz Manassénál gonoszabb királyt találni, mégis ő lép Efraim részegeinek helyébe.

„Azok az emberek, akik nem éreznek fájdalmat saját lelki hanyatlásuk miatt, és nem gyászolják mások bűneit, Isten pecsétje nélkül maradnak. Az Úr megbízza követőit, a kezükben öldöklő fegyvereket tartó férfiakat: »Menjetek utána a városokon keresztül, és vágjatok

le; szemetek ne kíméljen, és ne könyörüljete: öldököljete meg öreget és fiatal, szüzeket és kisgyermeket meg asszonyokat; de ne közeledjete egyetlen emberhez sem, akin ott van a jegy; és az én szenthelyemen kezdjete. Ekkor kezdte a véneken, akik a ház előtt voltak.»

„Itt azt látjuk, hogy az egyház — az Úr szentélye — volt az első, amely megérezte Isten haragjának csapását. A vének, azok, akiknek Isten nagy világosságot adott, és akik a nép lelki érdekeinek őreiként álltak, elárulták a rájuk bízott bizalmat. Arra a meggyőződésre helyezkedtek, hogy nem kell csodákra és Isten hatalmának olyan nyilvánvaló megnyilatkozására számítanunk, mint a korábbi időkben. Az idők megváltoztak. Ezek a szavak megerősítik hitetlenségüket, és ezt mondják: Az Úr sem jót nem cselekszik, sem rosszat nem cselekszik. Túl irgalmas ahhoz, hogy ítélettel látogassa meg népét. Így a „Békesség és biztonság” a kiáltás azoknak az embereknek az ajkán, akik többé soha nem emelik fel szavukat, mint a trombitát, hogy megmutassák Isten népének vétkeiket és Jákob házának bűneit. Ezek a néma ebek, amelyek nem akartak ugatni, azok, akik megsértett Isten igazságos bosszúját megérik. Férfiak, hajadonok és kisgyermek egyaránt együtt pusztulnak el.

„Azok az utálatosságok, amelyek miatt a hűségesek sóhajtoztak és kiáltottak, mind csupán azok voltak, amelyeket a véges emberi szem észrevehetett; de messze a legsúlyosabb bűnök, azok, amelyek a tiszta és szent Isten féltő haragját kiváltották, rejtve maradtak. A szívek nagy Vizsgálója ismer minden titokban elkövetett bűnt, amelyet a gonoszság cselekvői követnek el. Ezek az emberek biztonságban kezdik érezni magukat csalárdságaikban, és az Ő hosszútűrése miatt azt mondják, hogy az Úr nem lát, majd úgy cselekszenek, mintha elhagyta volna a földet. De Ő leleplezi képmutatásukat, és mások előtt feltárja azokat a bűnöket, amelyeket oly gondosan igyekeztek elrejteni.”

„Sem a rangbeli felsőbbtség, sem a méltóság, sem a világi bölcsesség, sem a szent hivatalban betöltött tisztség nem őrzi meg az embereket attól, hogy feláldozzák az elveiket, ha saját csalárd szívükre hagyatnak. Azok, akiket méltóknak és igazaknak tartottak, az elpártolás főkolomposaivá és a közöny, valamint Isten irgalmával való visszaélés példáiá bizonyulnak. Gonosz útjukat Ő többé nem tűri, és haragjában irgalom nélkül bánik velük.

„Az Úr vonakodva vonja vissza jelenlétét azoktól, akik nagy világosságban részesültek, és akik az ige erejét érezték, miközben másoknak szolgáltak. Egykor hűséges szolgálói voltak, akiket jelenlétével és vezetésével kitüntetett; de eltávoztak tőle, másokat pedig tévelygésbe vezettek, ezért az isteni nemtetszés alá kerültek.” Testimonies, 5. kötet, 211, 212.

Jóel a laodiceai Hetednap Adventista egyház vezetőségéhez szól, amikor az „öregeket” azonosítja, de Jóel a tanulatlanokhoz is szól, akiket Ézsaiás a tanultakkal szembeállítottakként nevez meg. Jóel azokhoz az ősi férfiakhoz szól, akik Ezékiel nyolcadik fejezetében a nap előtt hajolnak meg, és akik a kilencedik fejezetben elsőként kerülnek ítélet alá. A laodiceai Hetednap Adventista egyház laikus tagjait is megszólítja, amikor ezt mondja: „Halljátok meg ezt, ti öregek, és figyeljete, e föld minden lakói.”

A nyolcadik fejezetben szereplő huszonöt férfi a vasárnaptörvénynél található, ahol háttal a szentélynek a nap előtt borulnak le. Ők a Kóréval, Dátánnal és Abirámmal együtt fellépő kétszázötvenek lázadásának „tizedét” alkotják. A huszonöt férfi annak a lázadásnak jelképe, amely

az ihletés szerint 1888-ban megismétlődött, s amely előképe volt a laodiceai Hetednap Adventista Egyház vezetősége 9/11-nél kezdődő és a vasárnaptörvényig tartó lázadásának. Ugyanabban az időszakban a lázadás „tizedét” képviselik, amelyben Ézsaiás a hatodik fejezetben a bölcseket olyan „tizedként” azonosítja, amelyben van lényeg.

Jóel könyve az adventizmus számára szóló kijelentés, miszerint a kegyelmi idejük lezárult, mivel próbaidejük poharát bűnnel töltötték meg; teljességük pedig úgy van ábrázolva, mint betegség a fejüktől a lábuk ujjáig, jelezve, hogy a késői eső üzenete elvétetett szájukból. Ugyanezt a valóságot írja le Ézsaiás a huszonkilencedik fejezetben.

Álljatok meg, és csodálkozzatok; kiáltatok, és jajgassatok: részek, de nem bortól; tántorognak, de nem részegítő italtól. Mert az Úr mély álomnak lelkét árasztotta ki reátok, és bezárta szemeiteket: a prófétákat és fejedelmeiteket, a látókat befödte. És minden látomás olyanná lett előttetek, mint egy lepecsételt könyv igéi, amelyet odanyújtanak egy írástudó embernek, mondván: Kérlek, olvasd ezt; ő pedig azt mondja: Nem tudom, mert le van pecsételve. Azután a könyvet annak adják, aki nem tud olvasni, mondván: Kérlek, olvasd ezt; ő pedig azt mondja: Nem tudok olvasni.

Ezért így szólt az Úr: Mivel e nép szájával közelít hozzám, és ajkával tisztel engem, szívét pedig távol eltávolította tőlem, és irántam való félelmük emberek parancsolatából tanult dolog: azért íme, csodálatos dolgot cselekszem ismét e néppel, csodálatosat és csodát; mert elvesz bölcseinek bölcsessége, és értelmeseinek értelme elrejtetik. Jaj azoknak, akik mélyre rejtik tanácsukat az Úr elől, és cselekedeteik sötétségben vannak, és ezt mondják: Ki lát minket, és ki ismer minket? Bizony, fonákságtokat úgy tekintik, mint a fazekas agyagát; vajon mondhatja-e a mű készítőjéről: Nem ő készített engem? vagy mondhatja-e az alkotmány alkotójáról: Nincs értelme? Ézsaiás 29:9–16.

A bölcsek „értelme” Isten prófétai Igéjének felnyitásán alapul. Azok, akiket az adventizmus megrontott intézményeiben képeztek, nem tudják olvasni a prófécia könyvét, és azzal vádolják Istent, hogy nincs értelme. Amikor a prófécia felnyílik, nem képesek megérteni azt, ezért azzal vádolják Istent, hogy Ő az, akinek nincs értelme, és eközben mindent felforgatnak. Az adventizmus tanultjai és tanulatlanjai egyaránt nem képesek megérteni azt a próféciát, amely közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt nyílik fel, és Jóel könyve parancsolja az „öregeknek”, hogy hallják meg, ők azonban olyan osztályt alkotnak, amely hallván nem hall, és látván nem lát.

Lázadásuk legmélye abban mutatkozik meg, hogy képtelenek felismerni Krisztust mint az elsőt és az utolsót. Ez annak a fejezetnek az összefüggése, amelyben ez a kérdés hangzik el: „Volt-e ilyen a ti napjaitokban, vagy atyáitok napjaiban?”

Volt-e valaha atyáitok történetében olyan idő, amikor egy nép a Éjféli Kiáltásra felébredt, csak hogy azt találta, hogy balga szüzek? Az „öregeknek” megparancsoltatik, hogy „ébredjenek fel”, miként az Miller követőinek is Exeter tábori összejövetelén 1844-ben. A tíz szűz példázata az advent nép tapasztalatának példázata, amely Miller mozgalmának történetében a legteljesebb pontossággal beteljesedett, és az utolsó napokban ismét ugyanilyen pontossággal fog beteljesedni. Az a képtelenség, hogy a laodiceai hetednap adventizmus felismerje: egyházának alapító története

az utolsó napokban megismétlődik, hangsúlyozza azt a prófétai alapelvet, amely a kulcs a prófétai üzenet feltárásához. Ez nemcsak bibliai szabály, hanem Jézus Krisztus kinyilatkoztatásának szíve is, amely közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt kerül feloldásra.

Jóel ezt kérdezi: „Történt-e ilyen a ti napjaitokban, vagy atyáitok napjaiban?” Vagy így is feltehető a kérdés: „Atyáitok napjaiban volt-e olyan próbatételi folyamat, amely elválasztott egy új szövetségi népet egy régi szövetségi néptől?” Volt, és az elválasztás a példázatban olajként ábrázolt prófétai üzenet által ment végbe. A „Történt-e ilyen a ti napjaitokban, vagy atyáitok napjaiban” azonnal azonosította, hogy ami atyáik napjaiban történt, az egy felébredés volt a fokozódó pusztítás négy nemzedékét követően, amint azt az üzenet négy nemzedéken át való továbbadására szóló parancs, valamint a fokozódó pusztítás négy rovára szemlélteti. Jóel az ítélet kihirdetése egy meghátrált és hitehagyott egyház ellen az Éjféli Kiáltás idején. A szent történelemben egyetlen egyház sem állt ellen nagyobb világosságnak, mint a Hetednap Adventista Egyház. Az igazsággal szembeni lázadás e fajtájának jelképe a „Kapernaum”.

A következő cikkben folytatjuk.

„Jézus Kapernaumban tartózkodott oda-vissza útjainak közbeeső idején, és ezért azt „az ő saját városának” ismerték. A Galileai-tenger partján feküdt, és a gyönyörű Genezáret síkságának határához közel, ha nem éppen azon.” Jézus élete, 252.

„Mily kevés türelem nyilvánult meg Isten magukat annak valló gyermekei között, milyen sok keserű szó hangzott el, mennyi kárhozható ítéletet mondtak ki azok ellen, akik nem a mi hitünkön vannak. Sokan más egyházakhoz tartozókat nagy bűnösöknek tekintettek, holott az Úr nem így tekint rájuk. Azoknak, akik így néznek más egyházak tagjaira, meg kell aláznunk magukat Isten hatalmas keze alatt. Akiket elítélnek, talán csak kevés világosságban részesültek, kevés alkalmuk és kiváltságuk volt. Ha olyan világosságuk lett volna, mint amilyenben gyülekezeteink sok tagja részesült, sokkal nagyobb mértékben haladhattak volna előre, és hitüket jobban képviselhették volna a világ előtt. Azokról, akik világosságukkal dicsekszenek, mégsem járnak abban, Krisztus ezt mondja: „De mondom néktek: Tírusznek és Szidónnak tűrhetőbb lesz az ítélet napján, mint néktek. És te, Kapernaum [Hetednap Adventisták, akik nagy világosságot kaptatok], amely az égig felmagasztaltattál [a kiváltság tekintetében], a pokolig fogsz levettetni: mert ha azok a hatalmas cselekedetek, amelyek benned történtek, Sodomában történtek volna, mind e mai napig megmaradt volna. De mondom néked, hogy Sodoma földjének tűrhetőbb lesz az ítélet napján, mint néked.” Abban az időben Jézus megszólalt, és ezt mondta: „Hálát adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a dolgokat a bölcsék és az értelmesek [a maguk megítélése szerint] elől, és a kisdemeknek jelentetted ki.”

„És most, mivel mindezeket a cselekedeteket véghezvittétek, ezt mondja az Úr, és szóltam hozzátok, korán felkelve és szólva, de nem hallottátok; hívtalak titeket, de nem feleltetek; azért úgy cselekszem ezzel a házzal, amelyet az én nevemről neveznek, amelyben bizakodtok, és azzal a hellyel, amelyet nektek és atyáitoknak adtam, amiképpen Silóval cselekedtem. És kivetlek titeket szíнем elől, amiképpen kivettem minden testvéreketek, Efraimnak egész magvát.”

„Az Úr közöttünk nagy jelentőségű intézményeket alapított, és ezeket nem úgy kell igazgatni, ahogyan a világi intézményeket igazgatják, hanem Isten rendje szerint. Úgy kell vezetni őket, hogy tekintetünk egyedül az Ő dicsőségére irányuljon, hogy minden lehetséges módon megmentessenek az elvesző lelkek. Isten népéhez eljutottak a Lélek bizonyágtételei, mégis sokan nem figyeltek a feddésekre, figyelmeztetésekre és tanácsokra.

„Halljátok meg hát ezt, ti balga és értelmetlen nép, akiknek van szemük, de nem látnak, van fülük, de nem hallanak: nem féltek engem? ezt mondja az Úr; nem rettegtek az én színem előtt, aki a fövenyt a tenger határául rendeltem örök végzéssel, hogy át ne hágja azt; és ha hanykolódnak is hullámai, nem bírnak vele, és ha zúgnak is, nem csaphatnak át rajta. De ennek a népnek pártütő és engedetlen szíve van; elpártoltak és elmentek. Szívükben azt sem mondják: Féljük hát az Urat, a mi Istenünket, aki esőt ad, korait és későit, a maga idejében; aki megtartja számunkra az aratás rendelt heteit. A ti hamisságaitok fordították el ezeket, és a ti bűneitek tartották vissza töletek a javakat.... Nem szolgálatnak igazságot, az árvák ügyét sem ítélik meg, mégis boldogulnak; és a szegények jogát nem szolgáltatják ki. Ne büntessem-é meg ezeket? ezt mondja az Úr; ne álljon-é bosszút lelkem az ilyen nemzeten?”

„Kényszerül-e az Úr azt mondani: »Ne könyörögj e népért, se kiáltást, se imádságot ne emelj értük, és ne járj közben nálam; mert nem hallgatlak meg téged«? »Azért visszatartattak az esőzések, és nem volt késői eső.... Nem kiáltasz-e mostantól hozzám: Atyám, ifjúságom vezetője vagy te?«” Review and Herald, 1893. augusztus 1.